

“හැබැඳ පුතා මෙහෙට මාරු උනා කියන්නේ?” තේ කෝප්පයත් තලගුලි තසීමත් රැගෙන ඉස්තෝප්පුවට ගිය සුදුහාමිනේ ඇසුවාය.

“ඔව් ජනවාරියේ ඉඳලා”

“මේ දෙසැම්බර් මාසෙ. එතකොට ලබන මාසෙ ඉඳලා”

“ඔව් අලුත් වාරෙට”

“කොහොටද මාරුව?”

සුදුහාමිනේ එය අසන්ම වීරසේකර “හැබැට” කියා ඔප්ව ගැස්සුවේ එය අහන්නට තමාට අමතක වූ හෙයිනි.

“මහරගමට”

“චාන්. ව: ව: ව: ව:” වැඩක් හිතේ හැටියට සිද්ධ නොවූ විට පළ කරන හඬ වීරසේකර නැගීය.

“මහරගමට? එකේ ව: කොළඹ ලොකු ඉස්කෝලයක් අල්ල ගන්ඩයි තිබුණේ” වීරසේකර තොල පෙරළුවේය.

බලදේව දෙඋර ගස්සා සිනාසුණේය. ඔහුගේ සිනාව කොතෙක් වේලා පැවතියේද යත් වීරසේකරත් සුදුහාමිනේත් තිගැස්සී බලා සිටියහ.

“අල්ල ගන්ඩ? කවුද ඔව් අල්ලන්ඩ යන්නේ? මහරගමට ගෙදර ඉඳලා හැතැප්මයි. කොලඹට හැතැප්ම දහයක් විතර තියෙනව. කොලඹට මාරුවෙන්තෙ පිස්සුවටයැ” බලදේව කීය.

“ඒක නම්බුයිනෙ පුතා” වීරසේකර කතාව පටන් ගත්තේ නොදන්නෙකුට යමක් කියා දෙන පරිද්දෙනි.

“ඒක නම්බුයි. කොළඹ උගන්නනව කියන්ඩත් පුළුවන්. ඊටත් කොළඹ ලොකු ඉස්කෝලවලට එන්නෙ ලොකු ලොකුකන්ගෙ ළමයි. ඒ ළමයි තමා ඉස්සරහට හොඳ තැනකට එන්නෙ. ඊටත් ඒ ළමයිත්ගෙ මාර්ගයෙන් පුළුවන් ඒ ළමයිත්ගෙ තාත්තලගෙන් ඕනෑ වැඩක් කරව ගන්න”

“බල්ලට දාමු. බල්ලට. බල්ලට” බලදේව සිනාසුණේය.

“ලොකු ලොකුකන්ගෙ ළමයිත්ට උගන්නන්ඩ නැහීගෙන කොළඹ යන්නෙ මොටද? මහරගමට යන්නෙ මේ ගමේ ළමයි. උන්ට උගන්නන්ඩන. තව නැහුණත් කමක් නෑ” බලදේව කීවේය.

“ගමේ රස්සාව කරන කොට කිසි තැනක් නෑ. ඒකයි ම. කිව්වේ” වීරසේකර

හෙමින් කෙදුරුවේය.

“එහෙනං ගමේ ජීවත් වෙන එකත් කිසි තැනක් නැති වැඩක්නෙ” බලදේව සිනාසුණේය.

වීරසේකර දැස් සහවා ගන්නට තැනක් සොයන්නෙකු මෙන් හැම තැනම බලා මිදුල දෙසට හැරුණේය. පාණ්ඩු පැහැති හිරු එළිය මිදුලට වැටී ඇත. ඒ එළිය නිසා මිදුල සෝමාරි බවක් ඉසිළිය. කොහේදෝ ගෙයක බලු මාල්ලෙක් බයාදු ලෙස අතන මෙනන ඉව කරනු පෙනිණ. සුරනිස්ස ගල් කැටියකින් ගසා බල්ලා පන්නා දැමීය. සෝමාරි අව්වත් නාකි බල්ලාත් වීරසේකර තුළ අනියත බියක් ඇති කළේය. ඔහු මිදුලට බැස පිළිකන්න පැත්තෙන් කුස්සියට ගියේය.

“ඔය කිව්වට මං සිල්ව උන්නැහේට කියල කොළඹ ලොකු ඉස්කෝලයකට මාරුව හදල දෙනව”

වීරසේකර සුදුහාමිනේ ළඟට වී කීවේය. ඔහු කතා කළේ ඉතා හෙමිනි. තමන් කියන දේ කිසිවෙකුට ඇසුණොත් ඒකා කුපිත වී පහර දෙනැයි තැනි ගත් කලක මෙන් ඔහු වටපිට බැලුවේය. කවර ප්‍රශ්නයක් අරබයා වුවද වීරසේකර අන්තිමට තම අදහස පළ කරන්නේ සුදුහාමිනේ සමගය. සුදුහාමිනේද විවාද රහිතව අසා සිටියි. එය තම යුතුකමක් ලෙස ඇ සලකයි. වීරසේකරටද එය දාහෙන් සම්පතකි. මේ කාරණය නිසා ඔහු සිත බිරිද කෙරෙහි ප්‍රේමානවිත වෙයි. එවිට ඔහු තව තවත් උද්දාමයෙන් කතා කරයි. වීරසේකරගේ කතා බහ අසා සිටීමෙන් තම යුතුකම ඉටු කිරීමට සුදුහාමිනේට අසීරු නැත. ඇය කළ යුත්තේ සියල්ලටම හිමි හිමි කීම පමණකි. වීරසේකර කුමක් කීවා දැයි ඇතැම් විටක ඇ නොදනී. කුමක් කීවත් අන්තිමට ඇ සැමියා දෙස බලන්නේ සියල්ල අසා සිටි පරිද්දෙනි. මේ නිසා වීරසේකර ඉස්සර කාලයේ සිටම දේශපාලනය සමාජ ප්‍රශ්න කාර්යාල ප්‍රශ්න අරබයා තම මත ප්‍රකාශ කළේ කුස්සියේ මුනින් අතට හැරවූ වංගෙඩිය මත වාඩි වී තම බිරිද සමඟය. වංගෙඩිය මත ඉදගත් කල ඔහු තම අනාගත සැලසුම් හා ක්‍රම සම්පාදනය කරන්නේය. හදට යන හැටි බිරිදට විස්තර කරන්නේය. වෙළෙඳන්දන්ට බණින්නේය. පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හරින්නේය.

“මාත් එක්ක එක ඔපිස් එකේ වැඩ කරපු සේරම්ගෙ පුතා උගන්නන්නෙ රෝයල් එකේ. මං කියන්නෙ ඒකෙ නම විතරක් මදැ. ඇහුවම බඩ පිරෙනව. රෝයල්. සිංහලෙන් රාජකීය. පුහ්. සුඵපටුද? රෝයල්. පුහ්” වීරසේකර තොල පෙරළා ඔඵව වැනුවේය.

**(සෝමවීර සේනානායක ගේ යශෝරාවය නවකතාවෙන්.
An excerpt from the novel ‘යශෝරාවය’ by Somaweera Senanayaka.)**